

ЧИ МАЮ Я ПРАВО 2.0 ?

*Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної студентської конференції
(Житомир, 23 квітня 2026 р.)*

культури обслуговування можливе лише за умови правової грамотності громадян та їхньої готовності діяти в межах чинного законодавства. Таким чином, правовий самозахист споживача стає запорукою сталого розвитку якісної сфери послуг.

Отже, право на захист прав споживачів є важливою частиною життя сучасної людини. Воно допомагає забезпечити правову захищеність громадян у цивільно-правових відносинах та гарантує дотримання їхніх законних інтересів. Вирішальне значення має не лише нормативне закріплення цих прав, а й рівень правової обізнаності громадян. Систематичний захист споживачами своїх інтересів сприятиме формуванню прозорих та відповідальних відносин на ринку товарів і послуг.

Кучер М. М.

Державний торговельно-економічний університет
ukucher758@gmail.com
м. Київ

ЧИ МАЮ Я ПРАВО НА СВОБОДУ СЛОВА?

Майже щодня ми стикаємося з вираженням своєї думки чи переконань, вражень чи слова. Це є невід'ємною частиною нашого життя. Проте, все частіше ми стикаємося з думкою: «Чи можна це говорити?», «Чи буду я нести відповідальність за ці слова?». Так як в Україні діє воєнний стан, то навіть такі гарантовані, на перший погляд, права можуть бути частково обмежені. Проте, чи насправді це так погано? Чи можливо в деяких випадках це навіть на краще? Адже будь які правила та винятки встановлені не просто так, а для загального блага і мають нести аж ніяк не негативну форму для людей які живуть за цими нормами.

В наших реаліях держава може обмежувати певну інформацію для розповсюдження чи зберігання, вводити правила стосовно публікації даних, чи відомостей.

Але навіщо це потрібно?

Це є необхідним, тому що, якщо це буде стосуватися військових об'єктів чи переміщення, то може зашкодити та бути небезпечним не тільки для держави, а в першу чергу для громадян. Через необачність когось одного, чи групи осіб може постраждати не одна людина. А в гірших випадках це може призвести, навіть, до суттєвих втрат.

Дивлячись на це та задумуючись, можна задатися питанням: «То де розпочинається ця межа між свободою слова та нашою безпекою? Та чи справді ми маємо цю «свободу слова?».

Звичайно вона є. Адже її гарантує Конституція України, зокрема стаття 34.

Ми маємо право на свободу думки і слова, на вираження поглядів кожного, переконань. Також, ми можемо зберігати, використовувати, поширювати інформацію яку ми маємо письмово та усно, чи в будь-який інший спосіб на свій вибір та погляд.

ЧИ МАЮ Я ПРАВО 2.0 ?

Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної студентської конференції
(Житомир, 23 квітня 2026 р.)

Але якщо детальніше розглянути цю тему, то можна зрозуміти, що свобода слова не є абсолютною, адже ця тема має свої нюанси на які необхідно звернути увагу.

Звертаючись до конституції можна зрозуміти, що її можуть обмежити заради громадського порядку, безпеки громадян та їх репутації, національної безпеки і т.д.

При всій свободі слова, ми не маємо права чинити те, що несе негативні наслідки для інших та їх життя. Це правило є досить розумним, адже потрібно завжди розуміти межі дозволеного. Це допомагає нам зберігати певний баланс між «хочу» та «можу». Але не завжди заборона чогось – це обмеження прав.

Ми маємо достатньо можливостей щодо свободи слова, тому дотримання конкретних виключень є логічним та справедливим. Інколи може здаватися, що це не так. Проте, варто задуматися: чи змінилася б ваша думка, якби це торкнулося вас, чи ваших близьких? Тому, інколи, не все так однозначно, як здається. Адже, не завжди можна відразу зрозуміти зв'язок між свободою слова та загальною безпекою.

Отже, при всьому цьому ми можемо вільно висловлювати свої бажання, ідеї, прагнення, думку. Ми маємо можливість критикувати владу та розповсюджувати інформацію, якщо вона не несе шкоди. Тому кожен з нас може сказати про те, що він має право на свободу слова. Адже, це не просто вільне висловлення. В першу чергу – це головне право кожної вільної людини в нашому суспільстві.

Кушнерик К.О.

Юридичний інститут Київського
національного економічного
університету імені Вадима Гетьмана»
kushnerykkarolina8@gmail.com
місто Київ

ЧИ МАЮ Я ПРАВО НА ЗАБУТТЯ В ІНТЕРНЕТІ?

У сучасному інформаційному суспільстві інтернет став невід'ємною частиною життя людини. Соціальні мережі, новинні сайти та інші онлайн-платформи щодня накопичують значні обсяги інформації. Будь-яка публікація, фотографія чи коментар можуть залишатися доступними протягом багатьох років.

У зв'язку з цим постає питання: чи маю я право на забуття в інтернеті та чи можу вимагати видалення інформації про себе, якщо вона втратила актуальність або порушує мої права?

Право на забуття зазвичай розуміють як можливість особи вимагати видалення або обмеження доступу до інформації про себе, якщо вона є застарілою, недостовірною або непропорційно втручається у приватне життя. Це право тісно пов'язане із захистом честі, гідності та приватності людини. Важливим кроком у розвитку цього права стало рішення Суду Європейського Союзу у справі Google Spain (2014), яке дозволило вимагати видалення з результатів пошуку посилань на інформацію, що втратила актуальність. Згодом право на стирання персональних даних було закріплено у статті 17 Загального регламенту Європейського Союзу про захист даних (GDPR).